

at bringe hele Forfatningsudkastet til at strande, selv om der maatte findes Meget i det nye Forfatningsudkast, som enten i og for sig selv, eller af mange Rigsdagsmænd maatte ansees for mindre ønskeligt. Jeg troer, at efter de herom saa ofte og saa stærkt udtalte Dittringer kan der ikke være Tvivl om, at den overveiende Deel af Rigsdagens Medlemmer er gennemtrængt af den dybe Overbeviisning om den nuværende ubestemte og halvt lammede Tilstands hele Uhyggelighed, og at der derfor hellerikke kan være mindste Tvivl om, at det maatte være ganske overordentlige Grunde, der skulde kunne bevæge den Rigsdag, der tilsidst fik Sagen til Afgjørelse, til at foretrække en Forlængelse af denne uhyggelige Tilstand i en ubestemt og ubestemmelig Fremtid, fremfor at bidrage alt Sit til at fuldføre det Bærk, hvortil der til den Tid var forberedt det Fornødne saavel fra Regjeringens som de tidligere Rigsdages Side."

Jeg skal derefter tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til den ærede Rigsdagsmands Opfattelse af Ministeriets Stilling i det Hele, og navnlig med Hensyn til Adressen. Den ærede Rigsdagsmand yttrede under sit Foredrag, angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt det Tilfald, som indeholdes i Adressen, er bleven fyldestgjort eller ikke, Følgende: „Jeg troer ikke, at det er fyldestgjort; men jeg indrømmer Ministeriet, at det kan have troet, at det fyldestgjorde det, idet vi nemlig have forsømt i den hele Bevægelse, som er foregaaet, siden Ministeriet tiltraadte, og indtil nu, at vise Regjeringen og paapege for den de Punkter, hvori vi ikke kunde taale en Uklarhed i Adressen.“ Den Tanke, som ligger til Grund for disse Dittringer af den ærede Rigsdagsmand, er imidlertid mere correct bleven gjen-given af ham paa et andet Sted; thi det er jo tydeligt, at denne Dittring af ham ikke kunde betragtes som ganske correct, da det aabenbart ikke kunde være efter Ministeriets Dannelselse, at man, — jeg veed ikke, til hvem den ærede Rigsdagsmand stegede med „vi“, men jeg antager, at han derved meente Thinget eller muligviis

navnlig hans Venner i Thinget, — skulde udtalt, hvilken Vej man vilde have at Ministeriet skulde være gaaet. Men hvad enten det nu var den Ene eller den Anden, han meente, saa er det jo vist, at efterat Ministeriet havde dannet sig, efterat det havde givet sit Program, støttet paa dets Opfattelse af Adressen, og efterat det havde erhvervet Hs. Majestæts Approbation derpaa, saa var det for seent bag efter at ville sige, hvor man vilde have at Ministeriet skulde være gaaet hen. Paa den Maade kunde man ikke have en Uklarhed i Adressen; men det maatte være skeet forinden, og det er ogsaa det, som den ærede Rigsdagsmand selv paa et tidligere Standpunkt har udtalt. Han har nemlig været billig nok til at indrømme — hvad man vil see af Tidenden for denne extraordinære Session, Spalte 71, — at Feilen ikke stikker deri, at man efter Ministeriets Dannelselse ikke er fremkommen med sine Forbringinger, men deri, at man i selve Adressen har ladet det være uklart, hvad man egentlig vilde: — man skulde da aabenbart have sagt, hvad man meente, hvis det skulde have nogen Betydning. Derom siger den ærede Rigsdagsmand, Spalte 71: „Hvorfor ere vi maastee komne til det Resultat, hvortil vi nu vide, at vi ere komne? Fordi Regjeringen har famlet i Mørke med Hensyn til hvad vi især attraaede, fordi vi i vore Beslutninger i mange Sager have ladet formode, at vi foretrak hvad man kalder det Constitutionelle fremfor det Repræsentative.“ Men hvorledes kan man sige, at Ministeriet, der har dannet sig paa Grundlag af Adressen og optaget den i sit Program, har famlet i Mørke og Uklarhed med Hensyn til det Væsentligste, uden med det Samme at maatte sige, at Adressen selv var mørk og uklar. Det er netop derfor, at jeg finder en saa overraskende Modsigelse mellem den ærede Rigsdagsmands Dittringer nu og en anden og tidligere Dittring af ham, som strax faldt mig ind ved at høre disse, — thi for mig staaer Alt hvad der er passeret med Hensyn til Adressen saa klart, som om det var skeet i gaar.